

Koud rood

Chris Ryan bij Boekerij:

Hebzucht

Codenaam: verkenner

De achtste man

Doelwit

Executie

Krachtstrijd

Het laatste wapen

Tegenaanval

Vuurgevecht

Bloedbroeders

Killzone

Complot

Osama

Schietschijf

Missie 1

Missie 2

Missie 3

Missie 4

De krijgsheren

Terroristenjager

Spervuur

Moordcommando

Dodenlijst

Vijandig gebied

Machtspel

Geen genade

Global strike

Klopjacht

Code zwart

Rood gevaar

Verstoten

Koud rood

boekerij.nl

Chris Ryan

Koud rood

Vertaald door Marieke van Muijden en Jan van den Berg

ISBN 978-90-492-0279-8
ISBN 978-94-023-2284-2 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Cold Red*
Vertaling: Marieke van Muijden en Jan van den Berg
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Shutterstock
Auteursfoto: © Mick Kavanagh
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2023 Chris Ryan
© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is opgedragen aan alle
gesneuvelde soldaten van Oekraïne*

Een

Balanivka, oblast Charkov, Oekraïne, herfst 2022

Roeslan Mazoetov zat in het halfduistere schuilhol met een dikke koptelefoon over zijn oren naar de livefeed op het laptopscherm te kijken. Vlakbij controleerden de drie andere leden van het team hun wapens nog een laatste keer. De afgelopen dagen hadden ze in de krappe ondergrondse ruimte geleefd, koude rantsoenen gegeten en om de beurt het radiokanaal in de gaten gehouden in afwachting van het teken.

Ze waren er klaar voor.

Mazoetov was de aanvoerder. Hij was een beer van een vent, met een volle baard en een neus waarop iemand een moker leek te hebben losgelaten. Op zijn platte kop stond een met vuil en zweet bevlekte, gerafelde *bush hat*. Die hoed was ooit van een Australiër geweest, een vrijwilliger bij het Oekraïense vreemdelingenlegioen. Bij een aanval op een dorp een paar kilometer buiten Charkov hadden Mazoetov en zijn team de man gevangengenomen. Ze hadden de gevangene naar een verlaten hutje gesleept, hem uitgekleet en zijn handen en voeten met touw bij elkaar gebonden. Daarna hadden ze hun woede op hem gekoeld.

Twee afschuwelijke dagen lang had de Australiër weerstand weten te bieden aan zijn martelaars. Uiteindelijk walgde zelfs Mazoetov van de verwondingen die ze de man hadden toegebracht. Toen een ande-

re soldaat een stanleymes tevoorschijn haalde had Mazoetov zijn wapen getrokken en de Australiër door het hoofd geschoten. Je zou het een genadige dood kunnen noemen. Later hadden ze het lijk in de tuin verbrand. Mazoetov had orders gekregen om zich van elk bewijs van hun misdaad te ontdoen, maar de hoed had hij gehouden. Als souvenir. Een aandenken. Sindsdien droeg hij het ding.

De andere soldaten in het team kwamen net als Mazoetov van oorsprong uit Tsjetsjenië. Soengajev en Arsanov hadden beiden in Syrië onder Mazoetov gediend en daarvoor in de Krim. Het waren allebei betrouwbare, nuchtere krijgers die rustig bleven onder druk. Islamov was met zijn drieëntwintig jaar de jongste van de vier mannen en de nieuwste rekrut in het Achmat-bataljon. Hij was slank, had een bleek gezicht, een zielig, onverzorgd baardje en korte stekeltjes.

Ze droegen allemaal hetzelfde standaard militaire uniform, met een Tsjetsjeense vlag op de schouder. Om hun arm droegen ze een stuk zwart-oranje gestreepte stof, de kleuren van de St. George-band die alle trouwe aanhangers van de zaak droegen. De band stond voor de Russische militaire bekwaamheid.

Islamov, de jongste, zat een stukje van zijn team vandaan met lege blik naar de muur te staren en snel met zijn linkerbeen te tikken. De knul scheet zeven kleuren. Dat viel te begrijpen, dacht Mazoetov. Als alles volgens plan verliep zouden ze over minder dan een half uur allemaal dood zijn.

Vijf dagen geleden, terwijl op straat strijd werd geleverd om Balanivka, waren Mazoetov en zijn kameraden apart genomen door hun commandant en kregen ze te horen dat ze waren uitverkoren voor een speciale missie. Een missie die hun roem onder hun broeders zou opleveren en die uiteindelijk tot het verslaan van de fascistische vijand zou leiden. Maar daarvoor zouden ze ook het ultieme offer moeten brengen, had hun commandant er ernstig aan toegevoegd.

Zonder aarzelen waren de mannen akkoord gegaan. Deels omdat ze trouwe soldaten waren, maar ook omdat ze wisten dat ze geen keus

hadden. Thuis hadden ze familie. De commandant had nauwgezet en tot in detail de afschuwelijkheden uit de doeken gedaan die hun families te wachten stonden als ze hun missie weigerden uit te voeren. Ze hoefden er niet over na te denken. Daarover waren ze het allemaal eens. Het was beter dat zij stierven zodat anderen bleven leven. Als extra stimulans had de commandant beloofd dat er voor hun dierbaren zou worden gezorgd als ze hun missie eenmaal hadden volbracht. Moeder Rusland zorgde altijd voor haar mensen.

Terwijl de verpulverde resten van de Russische troepen zich de volgende dag uit het dorp terugtrokken, hadden Mazoetov en de andere kerels heimelijk hun positie ingenomen in de kelder in een licht bebost gebied twintig meter ten oosten van het stadspan. De kelder zelf was in feite een enorm, vier meter diep gat dat door een mechanische graafmachine was uitgegraven, aan alle kanten versterkt met een stalen, T-vormig frame van tweeënhalve centimeter dik en bedekt met een waterdichte laag. Vervolgens was het hele gebied tot op grondniveau weer dichtgegooid met bijna vijftig centimeter aarde; een laag gevallen bladeren daarbovenop onttrok het stuk omgewoelde aarde aan het zicht.

Het schuilhol bood alles wat de Tsjetsjenen nodig hadden om een paar dagen te overleven. Een gecamoufleerd filtersysteem zorgde voor een constante stroom schone lucht van buiten. Op verschillende plekken in het schuilhol stonden LED-lampen op batterijen. Vanaf het luik liep een coaxkabel naar een antenne in een van de bovenste takken van de dichtstbijzijnde boom, waardoor een versleutelde communicatielijn ontstond met het surveillanceteam, terwijl ze door de verborgen camera met hoge resolutie livebeelden doorkregen van het doel naar het westen. Op de linker poot van de T was een schijthokje te vinden en daar tegenover een opslagplek voor rantsoenen, uitrusting en flessen water. Op de lange kant van het schuilhol stond een rij kampeerbedden, een geïmproviseerde tafel en zitje gemaakt van rantsoenpakketten achterin.

Mazoetov en Soengajev hadden beiden AK-47-aanvalsgeweren mee en Islamov en Arsanov ieder een AK-12. Dat laatste wapen was in feite een vernieuwde versie van het AK-74-geweer uit het Sovjet-tijdperk, gekamerd voor dezelfde 5.45 x 39 mm-patronen. Ieder lid had ook een gordel met RGN-handgranaten meegekregen. Basisuitrusting. Je klaarde er de klus mee, maar in feite uitrusting van lage kwaliteit. Niet onnodig duur. Niets wat voor hun superieuren te kostbaar was om op de plek van de aanval te laten liggen. Dat op zichzelf wees al op de onheilspellende aard van hun missie.

Vier dagen geleden en een paar uur voordat de laatste Russen de stad verlieten waren Mazoetov en zijn mannen in het bleke licht dat aan de dageraad vooraf gaat in hun schuilplaats opgesloten.

Toen was het een kwestie van wachten.

In het Westen noemden ze dit een *stay-behindshelter*. In de Koude Oorlog hadden NAVO-troepen er ontelbare gebouwd langs de grens met Oost-Duitsland, in afwachting van de dag waarop een uitgestrekte kolonne Russische tanks over de Fulda-Lücke zou trekken. De logica achter een dergelijk schuilhol was simpel. Terwijl conventionele troepen zich terugtrokken kropen eenheden van de commando's in zo'n kelder om te wachten tot de vijand tot voorbij hun positie was opgerukt. Vervolgens voerden ze stay-behindoperaties uit: ze saboteerden fabrieken, bevoorradingslijnen en communicatiesystemen.

Tijdens hun reguliere patrouilles langs de Oost-Duitse grens waren Sovjettroepen een paar keer op zo'n bouwwerk gestuit. In Moskou was men zo onder de indruk geweest van het idee, dat ze hadden besloten het over te nemen. Dus hadden agenten van het Kremlin door heel Duitsland, Frankrijk en op andere plekken een geïmproviseerd netwerk van schuilholten opgezet. Een kerel uit Mazoetovs bataljon beweerde eens dat hij had geholpen een schuilplaats te graven in een veld in Lincolnshire.

De Tsjetsjenen hadden opdracht gekregen zich aan een strenge routine te houden in het schuilhol. Dat hield in dat ze in plastic zakjes

moesten pissen en schijten, alleen koud voedsel mochten eten, niet mochten roken en alleen zacht mochten praten. Geen telefoons. Niets waardoor ze ontdekt konden worden door een patrouille die zich eventueel in het gebied schuilhield.

Beurtelings hield iemand de videobeelden en het radiokanaal in de gaten. Na zes uur trok hij zich terug en nam de volgende het over. Soengajev en Arsanov doodden de tijd met lezen, dutten en setjes opdruk- en buikspieroefeningen. Alles om maar niet aan de aanval te hoeven denken.

Islamov hield zich afzijdig in een hoekje van het schuilhol. De knul was bang. Mazoetov herkende de tekenen. Die had hij vlak voor een vuurgevecht vaker op de gezichten van jonge strijders gezien. Deels angst voor de dood. Maar ook de angst dat je je broeders teleurstelt. Mazoetov probeerde iets troostends te bedenken, iets om de knul op te peppen. Er viel hem niets in. Hij gaf het op en richtte zich weer op de laptop.

De afgelopen drie dagen hadden ze op het scherm gezien hoe hun kameraden zich terugtrokken. Het waren uitgeputte mannen die haastig hun verdedigingsposities verlieten. Sommigen waren ernstig gewond geraakt, anderen hadden in hun haast om te ontsnappen hun uitrusting achtergelaten. Korte tijd waren de straten haast verlaten geweest. Toen was het plotseling een drukte van belang. Van verschillende kanten kwamen kolonnes aangesneld, soldaten zaten boven op pantservoertuigen te juichen en met blauw-en-gele vlaggen te zwaaien.

Oekraïners.

Vlak daarachter trok de fascistische infanterie door de gebouwen die uitkeken op het plein, op zoek naar vijanden die zich hadden verborgen. Een paar mannen hadden voor een in de prak gereden tank geposeerd voor een selfie. Langzaam maar zeker kwamen burgers uit de puinhopen van de gebouwen tevoorschijn om hun bevrijders te omhelzen of om voedsel te smeken.

Bij het toekijken had Mazoetov de woede in zijn aderen voelen kloppen.

Hij was met trots soldaat. Hij had zich als vrijwilliger bij het bataljon aangemeld omdat het goed betaalde en omdat doden het enige was wat hij kon. Maar de oorlog waarin hij terecht kwam was een hele andere dan waarin hij had willen vechten.

Uitrusting werkte niet of ontbrak. Er was continu een tekort aan voorraden. Leaders waren er niet. Mazoetovs eenheid had met afschuwelijke tegenslagen te kampen gehad. De vijand was onverwacht halsstarrig gebleken en het moreel had een knauw gekregen. Een paar weken geleden was hun een nieuwe taak opgelegd: dienstplichtige Russische veroordeelden neerschieten die van het slagveld probeerden te vluchten. Wie weigerde werd zelf neergeschoten. De situatie was een grote teringzooi.

Hoewel hij dat nooit aan zijn broeders zou toegeven, begon Mazoetov zich bij zichzelf af te vragen of degenen die de belangrijke besluiten namen in Moskou wel zo verstandig waren. Af en toe betwijfelde hij of ze wel konden winnen. Hij dacht dat er iets uitzonderlijks moest gebeuren om het tij te laten keren. Een gok met hoge inzet. Alles of niets.

Een *Hail Mary pass* noemden de Amerikanen dat met een football-term.

De eerste zeventig uur was hij sceptisch geweest over hun kans op succes. Het leek een grote gok. Hoe konden ze er zeker van zijn dat het doelwit daadwerkelijk op kwam dagen? Dat was in het gunstigste geval een te berekenen risico. Dan was er nog iets anders om rekening mee te houden. Als het doelwit niet op kwam dagen moest de missie afgeblazen worden, dat leed geen twijfel. In dat geval zouden Mazoetov en zijn maten niet sterven bij een zelfmoordaanval. Ongetwijfeld gunstig. Maar het betekende ook dat ze er alleen voor stonden, kilometers van veilig gebied vandaan, in een omgeving die was vergeven van vijandelijke troepen. Ze moesten een besluit nemen.

Zich overgeven aan de Oekraïense fascistten, vluchten of in de schuil-
kelder blijven zitten in de hoop dat hun kameraden hen kwamen red-
den?

Zoals iedere goede soldaat had Mazoetov zich voor al deze vragen
afgesloten. Hij richtte zich enkel en alleen op de missie. Hij keek en
wachtte. Maar na tweeënzeventig uur was hij bereid zijn nederlaag
toe te geven. Het doelwit was in geen velden of wegen te bekennen.
Hij kwam niet. Iemand hoger in de voedselketen had het verkloot.
Hij legde zich erbij neer dat hij de operatie af moest blazen.

En toen was alles een half uur geleden veranderd.

Mazoetov had achter de laptop gezeten toen hij de beweging op het
scherm zag. Een kleine menigte dromde samen aan de westkant van
het plein, zestig meter van het schuilhol. Mannen en vrouwen in bur-
gerkleding. Voornamelijk jonge mensen, gewapend met een keur aan
videocamera's en statieven, microfoons en smartphones.

Verslaggevers.

Mazoetov had er minstens dertig geteld. Ze werden door een groep
Oekraïense soldaten naar de juiste plek gedreven. Cameramensen
hadden hoeken en licht gecontroleerd, de mensen van het geluid
hadden hun microfoons getest. Assistenten rolden kabels uit. Ieder-
een bereidde zich voor op de show.

De missie ging van start.

Mazoetovs hart ging sneller kloppen zodra hij de camera's zag.
Snel waarschuwde hij zijn mannen.

Kop erbij nu, sprak hij zichzelf toe. Het is zover.

Het gaat echt gebeuren.

Nu zaten ze in gespannen stilte te wachten. De laatste ogenblikken
van hun leven. Arsanov dronk water uit een plastic fles. Soengajev
sloot zijn ogen en prevelde een gebed. Islamov zat nerveus met zijn
voet te tikken. Mazoetov snakte naar een sigaret.

Er klonk een stem door de radio. 'Kijken jullie naar de camera,
jongens?'

‘Ja. We houden ze in de gaten,’ antwoordde Mazoetov. ‘Zijn ze al vertrokken?’

Er volgde een lange stilte. Toen klonk de stem weer. ‘Nog niet, maar het duurt niet lang meer. We laten het weten als het doelwit onderweg is. Zorg ervoor dat jullie zover zijn.’

Met een klik verdween de stem. Het werd weer stil op het kanaal. Mazoetov probeerde de spanning die hij in zijn buik voelde te negeren en keek op zijn prullerige horloge. Tien uur ’s morgens.

Bijna tijd.

‘Dit is een verdomd slecht idee, maat,’ zei Carl Hedges.

Sergeant Luke Carter keek naar zijn maat. De twee sas’ers zaten aan een tafeltje in de hoek van een groot gebied met tenten, elf kilometer ten westen van Balanivka. In de buurt stond een groep Oekraïense soldaten te kletsen en koffie te drinken, terwijl anderen borden warm eten naar binnen werkten die in de geïmproviseerde kantine werden geserveerd door keukenhulpjes. Achter de tent lag een munitieopslag, een stel stalen vaten van bijna tweehonderd liter en op een brede strook aarde in de buurt van de weg stond een groep pantservoertuigen geparkeerd. Verder weg strekten de velden met suikerbieten en aardappels zich tot de horizon uit, met groepjes bomen ertussendoor en een paar bouwvallige schuurtjes. De wolken met de kleur van nat cement waarmee de lucht was bezaaid voorspelden regen.

In de recente strijd om Balanivka te heroveren had het verzamel-punt als vooruitgeschoven basis gediend voor de Oekraïense troepen. Een uitvalsbasis om van daaruit mankracht en wapens naar de frontlinie te vervoeren. Wekenlang had de strijd gewoed. Terrein was gewonnen en weer verloren. Het leek net de Grote Oorlog. Tot drie dagen geleden, toen er onverwacht een doorbraak had plaatsgevonden. Plotseling hadden de Russische soldaten zich uit het dorp teruggetrokken naar een zwaarbewaakt punt op vijftig kilometer

naar het oosten. Balanivka was verlaten en weer in Oekraïense handen.

De herovering van de geboorteplaats van de president vormde een symbolische overwinning voor zijn regering. Nu was hij van plan de kroon op die prestatie te zetten met een toespraak voor het gemeentehuis tegenover media van over de hele wereld.

Dat was de reden dat Carter en Hedges nu zelf in de woestenij in Oost-Oekraïne zaten, vijfhonderd kilometer van Kyiv.

Luke Carter was de leider van het vierkoppige Regimentsteam dat aan de presidentiële lijfwachten was verbonden. De afgelopen paar maanden hadden Carter en zijn drie collega's de Oekraïners begeleid, geadviseerd en ervoor gezorgd dat er geen zwakke plekken in het beveiligingsplan voor de president zaten. De kerels zaten alle vier bij de Wing, de geheime eenheid binnen het 22ste SAS, die vaak twee handen op één buik was met M15 en M16. Beoogde rekruten voor de Wing werden grondig doorgelicht voor ze in het heiligste der heiligen van het Regiment werden toegelaten. Elk aspect van hun leven werd onder een vergrootglas gelegd, elke zwakte werd onderzocht. Alleen wie deze test doorstond kreeg het vertrouwen om de president veilig te stellen.

Het was vanzelfsprekend dat de SAS de taak op zich zou nemen. Een groep kerels van Squadron E had de afgelopen acht jaar afwisselend in Oekraïne geopereerd en in het geheim plaatselijke troepen getraind om tegen Russische guerrillastrijders in het oosten te vechten, ter voorbereiding op de dag dat Moskou opnieuw zou proberen een hap uit het land te nemen. Ze beschikten over de ervaring en de reputatie; maar weinig speciale eenheden konden aan het Regiment tippen als het op de kunst van het beveiligen aankwam. Het handboek over beveiligingstactiek was destijds praktisch door de pioniers in Hereford geschreven.

Aanvankelijk was de president tegen het voorstel geweest. Voor zijn gevoel getuigde het van slechte PR om op de landelijke televisie

zijn landgenoten te smeken zich tegen elke prijs tegen de aanvallers te verzetten, terwijl hij zelf werd bewaakt door een stel buitenlandse soldaten. Maar zijn NAVO-medestanders bleven aandringen. Er stond te veel op het spel, zeiden ze. Ze hadden een kapitaal geïnvesteerd in het gevecht tegen het Kremlin. Er waren miljarden uitgegeven aan wapens en uitrusting, er waren trainingspakketten samengesteld, de inlichtingendiensten in Washington en Londen hadden propaganda-campagnes opgezet om de vijand te ondermijnen. Het verlies van de Oekraïense opperbevelhebber zou een verwoestende klap voor hun inspanningen betekenen.

Dus was er een compromis gesloten. De SAS zou zijn Oekraïense tegenhangers aansturen, maar zou zich zodra de camera's begonnen te draaien discreet buiten beeld opstellen.

Het bezoek van de president aan Balanivka was een streng bewaakt geheim. Afgezien van de kring intimi wist slechts een handjevol mensen van zijn voornemen naar het pas bevrijde stadje af te reizen. Eerder die ochtend waren de president, zijn meest betrouwbare adviseurs, zijn zestienkoppige Oekraïense beveiligingsteam en zijn vier SAS-adviseurs per helikopter van Kyiv naar het verzamelpunt gevlogen. Ondertussen was een groep van twee SAS-soldaten en een stel Oekraïners vooruit gegaan om daar voorbereidingen te treffen. Zodra zij groen licht gaven, zouden Carter en de anderen rechtstreeks naar het stadsplein gaan.

Een in-en-uit-klus, dacht Carter.

Van begin tot eind vijf minuten. Uitstappen, een ontmoeting met een aantal bevrijders van het dorp, toespraak, terug naar de vooruitgeschoven basis en de helikopter weer in naar Kyiv.

Dat was in elk geval het plan.

‘Hoorde je me wel, knul?’ Hedges ging over op zijn melodische Welshe accent. ‘Ik zei...’

‘Ja,’ antwoordde Carter geërgerd. ‘Je vindt deze missie maar niets.’ Hij zuchtte. ‘Ik heb al gezegd dat we er geen flikker aan kunnen doen.’

Hedges schudde zijn hoofd. ‘Dit is niet in de haak. We nemen een gigantisch risico. Tering, de Russen zijn er nog maar drie dagen geleden uit geschopt.’

‘Daar hebben wij niets mee te maken. We moeten een klus klaren. Meer niet.’

‘Interesseert me niet,’ reageerde Hedges scherp. ‘Iemand moet met die kerel gaan praten. Als hij vandaag door een sluipschutter wordt neergeknald krijgen wij de klappen van het hoofdkwartier.’

Carter wierp een blik op de andere SAS’er. Hedges had de bouw van een bodybuilder. Zijn armen leken wel in sokken gepropte snooerbollen en zijn benen waren zo breed als v2-raketten. Veel van de kerels op Hereford hadden buiten het soldaat zijn ook interesses. Sommigen hielden van geschiedenis, anderen gaven de voorkeur aan rugby, of aan zuipen met de jongens. Hedges niet. Die kerel gaf maar om twee dingen: deuren intrappen en fitness. In het kamp zat hij in zijn vrije tijd meestal in de sportzaal setjes deadlifts en squats te doen en proteïneshakes naar binnen te werken.

Maar hij had ook een vreselijk humeur. Hij kon bij het minste of geringste ontploffen. Vooral op dagen dat hij niet kon trainen en geen controle over zijn voeding had.

Zoals vandaag.

Carter haalde zijn schouders op. ‘Hij heeft tenminste ballen. Durft hier een toespraak te komen geven. Zie je echt een van die lui in Westminster dat al doen?’

Hedges snoof. ‘Het is onnodig. Wij geven die kerel zijn zin. Dit is gewoon een egotrip.’

Luke Carter keek tandenknarsend de andere kant op. Als Hedges in zo’n bui was had het geen zin om tegen hem in te gaan. Carter kon uitleggen dat de president met deze reis zijn ego niet wilde strelen – dat zijn komst in feite een verzetsdaad was, bedoeld om het kelderende moreel van zijn troepen een oppepper te geven, terwijl hij tegelijkertijd zijn aartsrivaal in het Kremlin het leven zuur maakte in een

poging hem te frustreren. Hem zo ver opjatten dat hij fouten maakte. Maar Carter wist dat het geen verschil zou maken. Hedges was niet het soort sas'er dat het grote geheel zag. Alles buiten zijn eigen bekrompen activiteiten interesseerde hem geen donder.

Carter zei: 'Gozer, we lopen maar een paar minuten gevaar. Niet meer dan dat.'

Hedges ademde hoorbaar uit door zijn neus. 'Het is te hopen dat de anderen het gebied grondig hebben doorzocht. Anders zijn we de bok.'

In gedachten herhaalde Carter het plan dat ze voor hun vertrek uit Kyiv hadden opgesteld. De voorhoede had de opdracht de plek voor het bezoek van de president veilig te stellen. Gebouwen moesten doorzocht worden op sluipschutters. Er moest worden gecontroleerd of er zich op de wegen van en naar het plein obstakels of boobytraps bevonden. De verslaggevers moesten naar hun plaats worden gedirigeerd en hun camera's en andere uitrusting geïnspecteerd om ervoor te zorgen dat er nergens mee geknoeid was. Ondertussen zouden Amerikaanse seiners de zenders afspeuren op zoek naar tekenen van Russische uitzendingen of mobiele activiteit.

Zodra ze groen licht kregen zou Carter de president en de leider van het beveiligingsteam een seintje geven. Dan zou de groep het kleine stukje naar het dorpscentrum rijden, een paar kilometer ten oosten van waar ze nu zaten.

Ze namen geen enkel risico. Zolang hij in Balanivka was zou de president gevaarlijk onbeschermd zijn.

Daar heeft Hedges wel gelijk in, dacht Carter. Als we dit vernachelen, gaan onze koppen rollen.

Even later kwaakte er een stem in Carters oortje. 'We zijn hier zo ver,' zei Josh Bowman.

Bowman had de leiding over de voorhoede die het plein zou schoonvegen. Deze East Ender in hart en nieren, geboren en getogen in Barking was een van de ouderen bij het 22ste SAS en behoorde tot

een uitstervend ras, een bijzonder kundige operator en een Regiment-raadsel.

Iedereen op Hereford kende het verhaal dat twee Albaanse bendeleden Bowmans vrouw en dochter in zijn tijd als undercover politieagent hadden vermoord. Later had Bowman zich bij het leger aangesloten, waarna hij zich aanmeldde voor de selectieprocedure. Vervolgens was hij twee jaar lang en zonder enige uitleg uit het kamp verdwenen. Er gingen geruchten dat hij was overgestapt naar de Cell, de uiterst geheime eenheid binnen de SAS.

‘Alles staat klaar voor de opname,’ ging Bowman op de zender verder. ‘Het is een goed punt, met de kerk en het stadhuis op de achtergrond, precies zoals jouw mannetje vroeg. De vlag is tot boven het gebouw uit gestreken. Terwijl jullie vanaf het westen aankomen staan wij links van het beeld. Een van de Oekraïners komt naar de plek waar jullie uitstappen. Vanaf daar is het vijftien meter lopen naar de plek waar de president zijn toespraak zal houden. Gezichtsveld onbepaald, dus de camera’s kunnen omdraaien om hem in beeld te nemen als hij op ze af loopt.’

‘Tering, hij klinkt als James Cameron op een filmset,’ mompelde Hedges. ‘Straks houdt hij nog een Oscar-toespraak.’

Carter drukte op het drukknopje om in zijn keelmicrofoon te praten. ‘Nog blinde vlekken in de buurt?’

‘Nee. We hebben de plek helemaal uitgekamd. Volledig veilig.’

‘En de plaatselijke soldaten, maat?’

‘Die zitten allemaal hier,’ antwoordde Bowman. ‘Drie mannen en drie vrouwen van de strijdkrachten die het dorp hebben bevrijd, plus hun commandant. Ze denken dat ze het hijsen van de vlag komen bijwonen, niets meer,’ voegde hij daaraan toe.

‘Duidelijk,’ zei Carter. ‘We laten het weten als we onderweg zijn.’

‘Jullie kunnen beter opschieten, knul. Voordat Tyler het overgebleven plaatselijk schoon talent ook nog wegjaagt.’

‘Cockney-sukkel,’ siste een andere stem op de zender.

Tyler Dunk was de tweede sas'er in de voorhoede, een boom van een kerel uit Black Country in de Engelse Midlands, met een pokdalige huid en een gezicht waar je een trigger-waarschuwing bij zou moeten krijgen. Ook was hij de sjofelste kerel in het Regiment. Zo'n gozer die er zelfs in een pak van Savile Row nog gehavend uitziet.

'Zeg maar tegen de commandant dat we nu vertrekken,' zei Carter tegen Hedges. 'Zorg dat zijn mannen zich opstellen. Ik breng het doelwit op de hoogte.'

'Begrepen.'

Carter stond op en marcheerde kordaat door de tent naar een lange, breedgeschouderde man in een beige kakibroek en een olijfgroen T-shirt die een geprinte versie van de toespraak zat te lezen.

'Sir,' begon Carter.

Artem Volosjyn, de president van Oekraïne, keek op. 'Ja?'

'Ze zijn zover, sir.'

'Nu? We gaan nu?' vroeg de stevige gestalte naast Volosjyn. Andrii Kravets, persvoorlichter van de president, was een zweterige, donkerharige en ongeschoren kerel. Zijn ronde gezicht werd getooid door een te grote bril. Onder zijn gekreukelde overhemd pulde zijn buik uit.

'Dat klopt,' antwoordde Carter. Hij knikte naar Volosjyn. 'Sergeant Hedges en ik rijden in het belangrijkste voertuig met u mee, sir.'

'En mijn beveiligers?'

'Majoor Lysenko en sergeant Tatarin gaan met ons mee,' antwoordde Carter. 'De rest zit in de volgauto's. Denk erom...'

'Vijf minuten, niet langer. Ja, ik weet het.' Weer glimlachte Volosjyn. 'Je hebt één ding gemeen met mijn persvoorlichter, sergeant. Volgens mij worden jullie allebei moe van het geluid van mijn stem.'

Carter grijnsde.

Hij draaide zich om en ging Volosjyn en Kravets voor naar de andere kant van de tent, waar de zestien Oekraïense beveiligers zich haastig verzamelden onder de woedende blik van Hedges. Twee

mannen stonden naast de gedrongen Welshman. Majoor Lysenko, de commandant van het presidentiële beveiligingsteam, was een serieus uitziende man met gewelfde wenkbrauwen en ogen met zware oogleden. Naast hem stond sergeant Tatarin, zijn plaatsvervanger, een soldaat met een lange, vierkante kaak, een grote kin, een keurige stoppelbaard en een eeuwige frons. Carter liep op hen af en keek schuin naar Lysenko.

‘Zijn je jongens zover, majoor?’ vroeg hij.

Lysenko knikte. ‘Ja. Alles in orde.’

‘Wij rijden met de president mee in de Mastiff,’ vertelde Carter. ‘Op de plaats van bestemming wachten we tot de andere jongens er zijn en hun respectievelijke positie op het plein hebben ingenomen. De president komt die wagen pas uit als we een ondoordringbare ring om hem heen hebben gecreëerd. Als er problemen zijn, blazen we de boel af en komen we via een van de aangewezen routes hier terug. Is dat duidelijk?’

Lysenko en zijn plaatsvervanger wisselden een betekenisvolle blik. Ze hadden er een pesthekel aan om bevelen van een Regimentsman te krijgen en deden geen moeite dat te verbergen. Misschien had het met trots te maken. Ze waren het neusje van de Oekraïense zalm. De meest toegewijde soldaten van Volosjyn. Naar hun gevoel gaf zijn aanwezigheid aan dat zij hun baas niet konden beschermen.

Waarschijnlijk zou ik hetzelfde gevoel hebben als ik in hun schoenen stond, dacht Carter.

Maar het interesseerde Carter niet als hij Lysenko kwetste. Wat hem betrof moesten ze een klus klaren. Als dat een paar vertrapte zieltjes opleverde, prima.

‘Best,’ antwoordde Lysenko koel. ‘Dat begrijpen we.’

Carter knikte. ‘En nou opschieten.’

Lysenko brulde zijn mannen een bevel toe. Onmiddellijk grepen de andere veertien kerels hun wapen en uitrusting, liepen de tent uit en haastten zich naar de pantservoertuigen.

Carter en Hedges droegen hetzelfde uniform als de Oekraïners: legerkleding, een kogelwerend vest, een eigen radiosysteem en een naar achteren geschoven legerhelm. Daarnaast hadden de twee operators van Hereford hun neus en mond bedekt met olijfgroene maskers. Tijdens een missie in Oekraïne moesten ze te allen tijde vermomd zijn, aangezien de aanwezigheid van SAS-mensen politiek gevoelig lag. Werden ze per ongeluk door de camera gespot en herkend door de Russische inlichtingendienst, dan zou dat leiden tot een bak diplomatieke ellende.

Daarnaast beschikten Carter en Hedges allebei nog over een zender met dubbel netwerk, waarmee ze snel van kanaal konden wisselen en via een versleutelde lijn met Hereford konden communiceren, zonder bang te hoeven zijn dat een ander teamlid meeluisterde.

Dat was om diverse redenen logisch. Hoewel ze sterke bondgenoten waren, kende de hoeveelheid inlichtingen die Whitehall met de Oekraïners wilde delen grenzen.

Ze namen een flinke hoeveelheid wapens mee. Carter en zijn teamleden hadden L119A2-aanvalsgeweren met dempers bij zich, vervaardigd door Colt Canada en gebaseerd op de oude Diemaco C8. In feite was het de Canadese variant van de M4-karabijnen. De Oekraïners waren uitgerust met standaard M4's, in feite hetzelfde wapen, min de demper en een paar andere kleine specialistische kenmerken. Iedere man had ook vier reservepatronen met dertig 5,56 NAVO-kogels in de voorste zak van zijn vest, plus een halfautomatische Glock in de holster als reservewapen, en een strook felblauwe tape op zijn linkerbeen.

De stroken gaven aan dat ze eigen troepen waren en maakten dus een essentieel deel uit van hun uniform. Enige tijd geleden waren de Russen begonnen de Oekraïense troepen na te doen door dezelfde stroken blauwe stof om hun rechterarm te dragen. Als reactie hierop had het Oekraïense opperbevel dagelijks nieuwe orders uitgevaardigd en bepaald waar soldaten hun band moesten dragen. De ene dag

moest die bijvoorbeeld om hun linkerarm, de volgende dag om hun rechterbeen. Het was een lastige veiligheidsmaatregel, maar noodzakelijk om te voorkomen dat Russische troepen zich voordeden als de goeien.

Ze hadden te maken met een in de hoek gedreven en wanhopige vijand, hun aanvankelijke hoop op een overweldigende overwinning was verdwenen. Nu was de tegenpartij hun te slim af geweest en hadden ze te kampen met een rampzalige daling van moreel en toenevende ontevredenheid aan het thuisfront. Van nu af aan zou de vijand dus steeds vaker vuil spel aanwenden om te proberen het voordeel weer in handen te krijgen.

Vandaag moeten we ogen in ons achterhoofd hebben, dacht Carter.

In loopplas begaven ze zich naar de rij voertuigen die honderd meter verderop aan een onverhard stuk grond stonden geparkeerd. Vanaf de wagens leidde een onregelmatig spoor naar de hoofdweg naar het noorden. Carter en Hedges gingen voorop, gevolgd door majoor Lysenko en zijn ondergeschikte, sergeant Tatarin, die de president flankeerden. De rest van het Oekraïense beveiligingsteam kwam er vlak achteraan en de modderige grond maakte een zompig, zuigend geluid onder het gestamp van hun laarzen.

Carter, Hedges, Kravets, Lysenko en Tatarin liepen recht op een Mastiff-patrouillevoertuig af, een zwaar gepantserde zeswieler uitgerust met een Browning,50 kaliber en een 40 mm-granaatwerper erop gemonteerd. Whitehall had Oekraïne sinds het begin van de oorlog een aantal van deze voertuigen geleverd. De Mastiff was een bakbeest dat de inzittenden de maximale bescherming bood als ze onderweg naar het stadje op een berm bom stuitten.

Carter stapte achter in de Mastiff en liet zich op een van de opklapstoeltjes vallen die aan de zijkant van de hoofdcabine waren gemonteerd. Majoor Lysenko, Kravets en Volosjyn lieten zich op de stoeltjes tegenover hem zakken en Tatarin en Hedges liepen naar de voorste

cabine. De Oekraïense sergeant ging achter het stuur zitten en de Welshman nam plaats in de bijrijdersstoel. Een andere Oekraïner liep langs Carter heen naar het luik verder vooraan en nam de plek van de schutter in tussen de voorste cabine en de hoofdcabine.

Van buitenaf klonk het doffe gedreun van portieren die dichtvielen, terwijl de andere dertien Oekraïners zich over twee pantservoertuigen van Bushmaster verdeelden. Zeven jongens zouden in de wagen op kop rijden en de andere zes volgden achter aan het konvoi. Mochten ze onderweg op een hinderlaag stuiten, dan zouden het voorste en achterste voertuig vuren, zodat de kerels in de Mastiff de kans kregen te ontsnappen.

Lysenko trok het achterportier dicht en schreeuwde naar Tatarin dat iedereen in de wagen zat. Direct kwam de zender tot leven met verschillende stemmen, die een stroom Oekraïense keelklanken lieten horen. De jongens in de Bushmasters, nam Carter aan, die bevestigden dat ze ook zover waren.

Sergeant Tatarin startte de wagen. De Mastiff schoot naar voren op het spoor en volgde een van de Bushmasters die naar de hoofdweg reed.

Een halve minuut later reden ze richting Balanivka.

Twaalf kilometer naar het oosten klonk de stem weer op de zender. ‘Doelwit is onderweg. Ze zijn net vertrokken.’

Mazoetov ging rechtop zitten en merkte dat de adem in zijn keel stakte. Het is zover, dacht hij. Het gaat echt gebeuren.

‘Hoeveel?’ vroeg hij.

‘Zestien,’ antwoordde de stem. ‘In totaal drie voertuigen. Doelwit zit in het middelste voertuig.’

Hij wist niet eens hoe ze zo’n zwaarbewaakte figuur in de gaten konden houden. Vroeg ook niks. Daarvoor werd hij niet betaald. Hij nam aan dat ze een drone hadden. Ogen in de lucht. Misschien wel een van die geavanceerde nieuwe verkenningssystemen die het